777 စာပေ

ပာန်
(တောင်လုံးပြန်)

ဖြိုးတော်ဓေဆ

ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးလျှင်
တချို့ ဝမ်းသာမယ်၊ တချို့ အံ့ဩမယ်
တချို့ နာကြည်းမယ်၊ တချို့ တွေဝေစဉ်းစားမယ်
တချို့ လန့်နိုးလာမယ်…

ကျွန်တော်တော့ အိမ်က လစ်ခဲ့ရပြန်ပြီဗျို့။
မနက် စောစောစီးစီးကြီးမှာ မိုးတွေ သည်းလိုက်ပုံများ ဗျာ။ သမုဒ္ဒရာကြီး ခေါင်းပေါ် ရောက်နေသလားပဲ။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာနေပါရော့ လား။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကောင်းတာက ကျွန်တော့်ကို မိုးတွေရွဲနေတဲ့ ဟန်နဲ့ ခင် ဇာလှိုင် တွေ့လိုက်ရင် ကြွေသွားမယ်ထင်တယ်။ သိပ်တော့ မသေချာဘူးပေါ့ ဗျာ။ သူတို့ က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့တဲ့ သူတွေ ကိုး။
ကျွန်တော်က ကျတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာ ပြောရရင် အဲဒီတုန်းက နည်း နည်းလေး အမှတ်လိုသွားတာ နေမှာ ပါ။ အဖေကတော့ ချဲ့ကားပြီး ပြောပါ တယ်။ သုံးဘာသာတောင် ကျတာတဲ့ ။ တော်တော်သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တဲ့ ။ ခင်ဇာလှိုင် ယိုတဲ့ ချေးကို စားဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့ ။ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူးတဲ့ ။ အမယ်လေး… ကြိမ်းလိုက် ဝါးလိုက်တာများ လမ်းကြိတ်စက်ကြီး ကျောက်ခဲတွေ တက်ကြိတ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ပြန် ရှင်းပြဖို့ ပြင်ပါတယ်။ ရှင်းပြမယ်ဆိုတာ ငြင်းဖို့ ပါ။ မနှစ်က တစ်မှတ်၊ နှစ် မှတ်လေက် လိုတာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ပါတယ်လို့ ။ အခွင့်မသာပါဘူးဗျာ။
"ဟေ့ကောင် ဟန်မိုး၊ မင်း အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း နေမလား။ မင်းလေး လေးဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်မလား။ ကြိုက်တာပြော"တဲ့ ။
"အို… အစ်ကိုကလည်း တစ်နှစ်လေး ကျတာပဲဟာ။ ဒီနှစ်ဖြေထားတာ အောင်ရင် ပြီးရောပေါ့။ အောင်မယ်လို့ သားက ပြန်ပြော လိုက်လေ"
ကျွန်တော် ပြောမထွက်ဘူး။ အမေ ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျတာကို ကျေနပ်ပေမယ့် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ကျတော့ ကတိမှ မပေးရဲတာ။ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် သိနေတယ်လေ။ ဖြေခဲ့ရတာ အားမရဘူးကိုး။
အဖေကလည်း ကျွန်တော် ကတိမပေးရဲလေ၊ မကျေနပ်လေပဲ။
"နေပါဦး ဒေါ်ဝါဝါ၊ ခင်ဗျားသား မနှစ်က ဘယ်နှဘာသာကျတယ် ထင်လဲ… ဟင်။ ဘယ်နှဘာသာကျတယ် ထင်လဲ၊ တောက်… ငါကွာ"
အဖေက ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို နားရင်းတစ်ချက် အုပ်လိုက်ပြန်ပါ တယ်။ နာတော့ မနာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နားထဲမှာ မနှစ်က သုံးဘာသာကျတယ်

ဆိုတာကြီးက ဟည်းဟည်းထနေတယ်ဗျာ။ ပွဲတင်ထပ်နေပါရော။
"ဟန်မိုး… မင်း ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ ဟော့ကောင်… ခေါင်းငုံ့မထားနဲ့ ၊ ဒီမှာကြည့်… မင်း ဒီနှစ်မအောင်လို့ ကတော့ ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ထားစမ်း"
အဖေကတော့ မော်ဖူးစေ ဆိုနေပြီ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးလေး ဝေ့ခနဲကြည့်ပြီး တာဝန်ကျေပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ခေါင်းပြန်ငုံ့ထား ရပါတယ်။
"ကဲ… ပြောပါဦး၊ မင်းပထွေး အာဆင်နယ်ကြီး လာကယ်နိုင်သေးလား၊ ဆွဲကြိုးလည်း ကုန်ပြီ ဟုတ်လား၊ အေးပါ… အေးပါ။ မင်း နှစ်နှစ် ကျရင်တော့နော် ငါ့တာဝန်ကုန်ပြီ။ မင်းဘာသာဆက်ပြီး ကျောင်းတက်ချင်ရင် မင်းလေးလေးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ် ဒါပဲ"
ဒုက္ခပါပဲဗျာ… ချန်ပီယံလိဂ်ပွဲမှာ အာဆယ်နယ် ဒုက္ခပေးလို့ ဆွဲကြိုးလည်း ဆိုင်ရောက်သွားပြီကိုး။ အမှန်တော့ ဒီပွဲဟာ အာဆင်နယ် မရှုံးသင့်ဘဲ ရှုံးရတာပါဗျာ။ မိနစ် ခုနစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ဂိုး အသာနဲ့ ဘာစီလိုနာကို ဖိကစားထားခဲ့သားပဲ။ ဒါတောင် ဆယ်ယောက်၊ ဆယ့်တစ်ယောက် ကန်ကြရတာ။ ကျွန်တော့်မှာ အွန်နရီကို သနားလို့ မဆုံးဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးလည်း ကျွန်တော့်လို နေမှာ ပါ။
"ဒီမှာ … ဒေါ်ဝါဝါ၊ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ ခင်ဗျားသားကို ဆက်အလိုလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် အိမ်ကဆင်းပေးမယ် ဒါပဲ"
အဖေက ပွဲသိမ်းထိုးကွက်နဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ညီနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို မှတ်ပြီလားလို့ ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ မရှိတော့မှ သင်းတို့ လွတ်လပ်မှာ ကိုး။ ကျွန်တော် မနှစ်က ဘယ်နှဘာသာ ကျတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်တွေ အသေအလဲ စုံစမ်းကြတာ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။ အငယ်ကောင် နေစိုးက ဒီလောက်မတက်ကြွဘူး။ အလတ်ကောင် စံဖြိုးသာ မရမနေကို အဖေ့ကို တိုက်တွန်းတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းကဆရာ ဦးစိုးမောင်ကို အခါခါအလီလီမေးတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ညှာညှာတာတာ ဖြေပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကပါ အတင်းကာရော သိချင်နေလို့ တိတိကျကျ ပြောလိုက်တာ နေမှာ ပါ။
ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ မနှစ်က စာမေးပွဲကျတာက တစ်ဖက်၊ ဒီနှစ် မဖြေနိုင်တာက တစ်ဖက်။ အခု ချန်ပီယံလိဂ်မှာ အာဆင်နယ် ရှုံးနိမ့်တာက တစ်ဖက်မို့ အဖေက ကြိုတိုင်း ဆူပူနေတော့တာပဲ။ စာမေးပွဲရှုံးတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အာဆင်နယ် ရှုံးတာက ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းဆုံတာနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ အဖေ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်တော့တာပဲ။ ကျောင်းတွေတောင် ပြန်ဖွင့်ပါတော့မယ်။ အဖေက ရာဇသံပေးနေတုန်းပဲ။ အောင်စာရင်းတွေလည်း ထွက်တော့မှာ ကိုး။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုံး အဖေစိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ အောင်ချင်ချင်၊ တကယ်ဖြေတုန်းက အခြေအနေ မကောင်းတာမို့ အောင်ပါ့မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရမှာ လဲဗျာ။ မနှစ်က သုံးဘာသာ ကျခဲ့တာ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်သေးတာပေါ့။ ဟိုလိဒင်

တုန်းက လေးဘာသာတောင် ကျခဲ့တာတဲ့ ။ ဟိုလ်ဒင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ လေလွင့်သူ ဘာသာပြန်၊ ဂျေဒီစလင်းဂျားရဲ့ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးထဲက ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော် သိပ်ခရေဇီ ဖြစ်ရတဲ့ သူပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဟိုလ်ဒင်နဲ့ ဘယ်လောက်တူနေဦးမှာလဲ။ အခုတော့ အိမ်က လစ်ခဲ့ရတာ တူနေပြီ။

ပန်းဆိုးတန်းကို ရောက်တော့ မိုးတိတ်သွားပြီ။ စနေမိုးပေမယ့် စောစောရွာပြီး စောစောတိတ်သွားလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မိုးကာအင်္ကျီက ရေစိုနေတာ တော်တော်နဲ့ ခြောက်ပါ့မလားပဲ။ ကောင်းတယ်။ ခင်ဇာလှိုင်နဲ့ တွေ့ရင် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသလို လုပ်ချင်လုပ်ရမှာ ။ သူ့ဆီက အဖြေတောင်း ရမယ်လေ။ ပေးပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ အဖြေမရတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံချေးရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ ဒီပိုက်ဆံဆိုတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းကို ဘယ်သူ တီထွင်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ အဲဒါရဖို့ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ဒီကနေ့ခေတ်မှာ ပိုတောင်မောသေး။ အဖေတို့ စကားများကြပြီဆိုရင် ဒီပိုက်ဆံကိစ္စက ရှေ့တန်းက ပါနေပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဘာထူးလို့ လဲ။ ဘောလုံးပွဲတွေ နောက်လိုက်။ ထင်ရာမြင်ရာ ဇွတ် လုပ်ခဲ့လို့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆုံးခဲ့ရပြီလေ။ အကြွေးတွေကလည်း သောက်သောက်လဲပဲဗျာ။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကိုတောင် အကူအညီ တောင်းရမလို ဖြစ်နေပြီ။

နေစိုးရဲ့ စုဘူးကို ယူသုံးခဲ့တုန်းက ခြောက်ထောင်၊ စံဖြိုးက ဂျာကင်အင်္ကျီ ဝယ်ခိုင်းတာကို လက်လွန်သွားတာက နှစ်သောင်း၊ လေးလေး ဘီယာစည်ဖိုး သွင်းခိုင်းတုန်းက သုံးလိုက်မိတာ ဘီယာ စည်နှစ်စည်ဖိုးနဲ့ စက်ဆေးခကို လည်း တစ်ပတ်ရိုက်ထားမိသေးတယ်။ အမေက အဖေမသိအောင် ပြန်ထား ပေးလို့ ပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ငွေတိမ်နစ်ရချည်ရဲ့ ။ ဘောလုံးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်က မရဘူး။ ဟိုနေ့ကတောင် တီဗီဂိမ်းဆော့ရင်းနဲ့ အေးကျော်ဝင်းနဲ့ ထသတ်ရသေးတယ်။ ဘယ်ဘက်လက် တောင် အခုထိ နာချင်ချင်။ ဟိုကောင်တော့ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ရိုက်မိပြီး နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတယ်။ ကောင်းတယ်... ဒါမှ မှတ်မှာ ။ ဂိမ်းဆိုင်က အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကြောင့် ကုလားထိုင် ကျိုးရပါတယ်ဆိုပြီး အမေ့ဆီ မှာ အလျော်တောင်းသေးတယ်။ သူ့ပလတ်စတစ်ခုံကြီးက ထိုင်ရတာ တကယ့်ကို ဟောင်းချည့်နေတာကြီးကို အမေက နားအေးအောင် လျော်လိုက်ရ သေးတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အေးကျော်ဝင်း ထပြီး ရန်ဖြစ်တာကြောင့် ခင်ဇာလှိုင်က ကျွန် တော့်ကို ငြိုးတယ်။ ရန်ပဲ ဖြစ်နေတာပဲတဲ့ ။ မိဘမျက်နှာပျက်အောင် လုပ်တဲ့ သူဆို သိပ်မုန်းတာပဲတဲ့ ။ နင့်နှုတ်ခမ်းနီဘူး ငါလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့ ။ နောက်ကို ငါနဲ့ စကားလာမပြောနဲ့ တဲ့ ။ ‘ရေးပေးပါ’ စာအုပ်ထဲက ကျွန်တော့်စာရွက် ကို စုတ်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့ ... မှတ်ထားတဲ့ ... ။

ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ အေးကျော်ဝင်းဆိုတာ ကျွန်တော့်နောက်မှ

ဆယ်တန်းရောက်လာတဲ့ ကောင်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဇာလှိုင်က ငါးတန်းကတည်းက ငယ်ပေါင်းတွေ။ သူ့မွေးနေ့ စာအုပ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှေ့ဆုံးက ရေးခွင့်ရတာ ဘယ်သူလဲ။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ပုံတွေ ဝယ်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ။ ဟန်ထူးလွင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ။ R ဇာနည်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒီလိုတော့ ကျွန်တော့်ကို အပါးမဝနဲ့လေ။ ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲရင် သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် မနေ့ညကတည်းက ဖုန်းထဲမှာ ပြောလိုက်တယ်။

"စနေနေ့ နံနက် ကိုးနာရီ DONUTS မှာ တွေ့မယ်။ ငါ အိမ်ကထွက်လာမှာ ၊ ပိုက်ဆံစုထားပါ။ အဖြေလည်း ပေးပါ" လို့ ။

ဆိုင်ထဲ မဝင်ခင်မှာ မိုးကာအင်္ကျီကော်လာကို ဇစ်ဖွင့်၊ ခေါင်းစွပ်ခေါက်ထားတာ ဖြေပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖုံးလိုက်ပါတယ်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဟစ်ပ်ဟော့ပ်ပေါ့ဗျာ၊ မိုးကာခေါင်းစွပ်နဲ့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ စတိုင်လ်ပေါ့။ ကောင်တာမှာ နို့စတော်ဘယ်ရီမှာ ပြီး အတွင်းဘက်က မှန်ချပ်ကြီးဘေးကို လျှောက် လာပြီး နှစ်ယောက်ထိုင်စားပွဲမှာ နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ ကိုးနာရီတော့ ထိုးပြီ... သူလာတော့ လာမှာ ပါ။ လာကိုလာမှာ ပါလို့ တွေးပြီး မောင်ချောနွယ်ရဲ့ ကဗျာရှည်စာအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်ပါတယ်။

ကဗျာဆိုလို့ မိတ်ဆက်ရပါဦးမယ်... ကျွန်တော်က ကဗျာရူးဗျ။ ခြောက်နှစ်သားလောက် ကတည်းက ကဗျာကို ထိတွေ့ခဲ့တာ။ အခုဆို ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့... မြို့ထဲရောက်တိုင်း လက်ထဲမှာ ငွေပိုငွေလျှံလေး ရှိတဲ့ အခါ ကဗျာစာအုပ်တွေ့ရင် ဝယ်လိုက်တာပဲ။ တချို့ကဗျာတွေက ကျွန်တော့်ခံစားချက်နဲ့ ငြိတယ်ဗျ။ အခုပဲ ကြည့်လေ... မောင်ချောနွယ်ရဲ့ 'အထက်တန်းကျတဲ့ ရေ' ကဗျာထဲမှာ ...

"လူဆိုတာ လူဓာတ် လိုအပ်တာပဲ။ အရှုံးအမြတ်၊ အမုန်းနဲ့ မေတ္တာ၊ အဆိုဓာတ် အမဓာတ်၊ လူတွေ ပင်ကိုအရပင် လိုအပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျောက ဒဏ်ရာကို လောကဓံလို့ သာ စွဲမှတ်"တဲ့ ။

ဒါမျိုးတွေကျတော့ ကျွန်တော် သိပ်ခိုက်တာပေါ့။ ကဗျာဖတ်ပြီးတော့ မှန်ချပ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး ဟန်မိုး... မင်းရုပ်ဟာ သနားကမားနဲ့ တကယ်အသည်းကွဲနေတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဘာမှ စိတ်မပျက်နဲ့ ကြားလားလို့ ၊ တိတ်တိတ်လေး သတိပေးရင်း ဆံပင်တွေ ထောင်လာအောင် လက်နဲ့ သတင်လိုက်ရသေးတယ်။ မှန်ကြည့်မိတော့မှ လက်က ပတ်တီးစည်းထားတာကို သတိရပြီး ကပျာကယာ ပြန်ဖြုတ်၊ အိတ်ကပ်ထဲက ပရုတ်ဆီထုတ်ပြီး သုတ်၊ သေသေချာချာ ပတ်တီးပြန်စည်းပြီး ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကောင်လို ဂိုက်ဖမ်းနေရတယ်။

သူလာရင် ဘာစပြောရမလဲ၊ ဟာ... မိုးကလည်း လာပြန်ပြီဗျာ။ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပြီထင်ပါရဲ့ ။ ခင်ဇာလှိုင်အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတယ်။ မိုးရွာပြီဆိုရင် တော်ရုံနဲ့ အပြင်ထွက်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး ။ အပ်ရာကလည်း ကိုး

နာရီ၊ ဆယ်နာရီနဲ့ နိုးချင်မှ နိုးတာ။ မချောက သူ့ကိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ခေါ် ထုတ်နိုင်မှ လာတတ်တာကိုး။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် ဓာတ်ပုံရှိတယ် ဆိုတာမျိုး၊ မျိုးကြီးလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အခွေ ပေးမယ်ဆိုတာမျိုး၊ သက်အောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဆိုတာမျိုး အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး ခေါ်ရင်တော့ ဘယ်နှနာရီ အိပ်ရာထရမလဲ... မိုးရွာနေတာမကလို့ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်း ကျမယ် ဆိုရင်တောင် လာတော့တာပဲ။

ဒီအရေးတွေ ကြုံမြင်လို့ ညကတည်းက ဖုန်းထဲမှာ ပြောထားရတယ်။ ငါ့မှာ အမ်နာမိခွေသစ်ရှိတယ်။ နင်လာရင် ရမယ်။ မလာရင်တော့ နှူးနှူး ပေးလိုက်မယ်လို့ လာမယ်... လာမယ်... ဘယ်သူ့မှ မပေးနဲ့ လို့ သူကတိပေးပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးဟာ ငကြောင်တွေချည်းပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က လွဲလို့ ပေါ့။ သူတို့ က နတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်သိတဲ့ တကယ့်ဂန္တဝင်ဂီတသမားတွေဆိုရင် သူတို့ တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ သူတို့ ကြိုက်တဲ့ ဒီခေတ်ငနဲတွေရဲ့ သီချင်းတွေကျတော့ ကျွန်တော့်နားနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုတစ်လောက စကားများကြပြီးပြီ။ စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ မောင့်လပြည့်ဝန်းသီချင်းကို ကျွန်တော် ခရေဇီဖြစ်တဲ့ အတွက် ခေတ်ဟောင်းသမားတဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီနော်... ဒီကောင်တွေ အတော်နတဲ့ကောင်တွေပါလို့ ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါတယ်။ ဂီတခေတ်ရေစီးကြောင်းတွေ ဖြတ်သန်းတဲ့ အခါ အသစ်ဟာ အဟောင်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်းနဲ့ ဦးတိုက်ခြင်း ရှိတယ်လို့ ...

ဒီလိုဗျာ...

တချို့ ဂီတသမားတွေဟာ အဟောင်းကို ဖြတ်ကျော်တိုးဝှေ့ပြီး ပရိသတ်ထဲရောက်လာတယ်။ တချို့ဂီတတွေကျတော့... အဟောင်းကို အခြေခံပြီး အသစ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးကြတယ်။ လူကြိုက်များ တာနဲ့ ရေရှည်ခံတာ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်း။

စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ မောင့်လပြည့်ဝန်းဟာ ဂန္တဝင်သီချင်းအဖြစ် ထာဝစဉ် လွှမ်းမိုးနေမယ့်အကြောင်း၊ အခုပေါ်တဲ့ ဂီတအသစ်တွေဟာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့အတွက် နားကို ဖြတ်ကျော်ရုံသာရှိကြောင်း၊ နှလုံးသားထဲ ခွေ့ဝင်မနေနိုင် ဂီတမစစ်ကြောင်းတွေ ရှင်းပြပါတယ်။

ခက်တော့ ခက်တယ်။

ကျွန်တော် သိတာတွေဟာ ကျွန်တော် စာမေးပွဲရှုံးတာ၊ ဘောလုံးပွဲမက်တာ၊ အကြွေးတွေများ တာ၊ ကဗျာရူး ဖြစ်နေတာတွေကြောင့် သူတို့ လက်မခံကြဘူး။ လူဟာ ရှုံးနိမ့်ပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။

"ဟဲ့... ဘာငေးနေတာလဲ"

ဟော... ခင်ဇာလှိုင် ကြွလာပါပြီ။

ကျွန်တော်က ခေါင်းစွပ်ကို ထိုးချလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေထောင်အောင် လုပ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်တယ်။

"အေးလေဟယ်... နင်ကလည်း မိုးတွေရွာနေတာ အသည်းအသန် ငါ မလာ

တော့ဘူးလို့ နေတာ၊ ကဲ… ပြော အိမ်ကဆင်းပြန်ပြီပေါ့… ရန်ကင်းပဲ သွား နေမှာ လား"
"ငါတကယ်ဆင်းလာတာ"
"ဟဲ့… ထိပ်နားမှာ ကျော်စိုးတို့ ထိုင်နေတယ်။ နင်တွေ့ခဲ့လား"
သူက ကျွန်တော်ပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ လေသံတိုးတိုးလေး ခါးကို ကိုင်းပြီး ပြောလာပါတယ်။
"ဘာဂရုစိုက်စရာလဲ… ထိုင်စမ်းဟာ ငါပြောစရာရှိလို့ "
ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်သလို ပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ ထိတ် သွားပါတယ်။ ဒီကောင်တွေနဲ့ က ရန်စလေးတွေ ရှိတာကိုး။
"မနက်က ငါ့ဆီ နေစိုးဖုန်းဆက်ပါတယ်ဟာ။ ဒါနဲ့ သူ့စုဘူးကို ဖောက်သုံး လိုက်တယ်ဆို၊ နင်ကလည်း ဟယ်… အကြီးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ။ သူက ပြောသေးတယ်။ နင့်အဖေက နင့်ကိုထိုးတယ်ဆို၊ ဟယ်… လက်က ပြန်နာနေလို့ လား။ အေးလေဟယ်… နင့်မှာ လည်း ဒုက္ခ"
မချောက စကားကသာ ကျွန်တော့်ကိုပြောနေတာ။ သူ့အကျီစလေးကို ခါးဆွဲ ဆန့်ရတာနဲ့ ၊ ဆံပင်ကို နောက်ပစ်ပြီး သိမ်းရ စုရတာနဲ့ ၊ လက်က ရေစက် တွေကို ခါလိုက် သုတ်လိုက် လုပ်ရတာနဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်ရတာနဲ့ ဟန်ရေးပြနေပါတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆက်ပြန်ပါတယ်။
"ဇော်ဇော်တို့ လာမယ်တဲ့ ၊ ငါ ဖုန်းဆက်ထားတယ်"
"နင့်ကို တစ်ယောက်တည်းလာဖို့ ငါပြောထားတာနော်"
"လာတော့ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ ဟဲ့… သူ့ဆီမှာ ဆယ့်ရှစ်ရက်နေ့က စိုင်းစိုင်း လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးအမှတ်တရစာအုပ် ရှိတယ်တဲ့ ။ နင့် ကို ငါခေါ်သွားပဲ။ နင်က လာမလိုလို ဘာလိုလို လုပ်နေလို့ ငါမသွားခဲ့ရဘူး။ ငါ့ကိုစ္စဆို နင် ဒီလိုချည်းပဲ။ သိပ်မုန်းတာပဲ။ ရော့ ငါ့မှာ နှစ်ထောင်ပဲပါတယ်"
စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဗျာ။ ဒီငွေလေးနှစ်ထောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလာလုပ်ရ တာလဲ။ ကျွန်တော် ဆံပင်တွေကို ထောင်လာအောင် ပြန်သပ်ရင်း သူ့ကို ဘာသောက်မလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။
"ဟင့်အင်း… ငါမသောက်ချင်တော့ဘူး၊ မင်္ဂလာဈေး သွားရဦးမယ်၊ နင် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒုက္ခပဲဟယ်… မိုးက ရွာပြန်ပြီ"
သူက စကားပြောနေရင်း အပြင်ဘက်ကို လှည့်ပြန်လှမ်းကြည့်ပြီး မိုးကို အပြစ်တင်ပြန်ရော၊ ကျွန်တော် သိတယ်ဗျ။ အဝင်ဝနားက စားပွဲမှာ ကျော်စိုး တို့ ထိုင်နေတာကို သူ အကဲခတ်တာပါ။ အဲဒီအထဲက ငနဲနှစ်ကောင်က သူ့ ကိုလိုက်ရစ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် နှစ်ကောင်စလုံး ကို ရာဇသံပေးထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဒီကောင်တွေ လန့်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်လက်စလက်နကို ကြားဖူးကြတာကိုး။
"ဟွန်း… သေနာတွေ လူကို ဘာအောက်မေ့နေလဲ မသိဘူး။ ပြဿနာ ကတော့ စပြီ"
သူက လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေမှ တော့ ဟိုဝိုင်းက ကောင်တွေထဲက

တစ်ကောင်က
I love You လုပ်ပြီတယ်။
ကျွန်တော် တောက်ခေါက်လိုက်တော့ မချော လန့်သွားတယ်ဗျ။
"ဟဲ့… နေပါစေ… နေပါစေ… ဂရုမစိုက်နဲ့ "
"နင်က ဂရုစိုက်နေတာ… ငါက ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်ဝင်လာ ကတည်းက အဲဒီရှေ့မှာ ဟန်ရေးပြနေတာမဟုတ်လား"
"ဘာဆိုင်လို့ လဲ… အဝေးကြီး… ဟွန်း"
"ပဲလာများ မနေနဲ့ ခင်ဇာလှိုင်၊ ငါ့ကို အရူးမလုပ်နဲ့ "
"ဒုက္ခပဲဟာ နင်ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ငါကလည်း ရန်ဖြစ်ရင် သိပ်မုန်းတာ။ မနက်က နေစိုးပြောတာ ပြောရဦးမယ်။ နင့်အမေက မှာ လိုက်တယ် သိလား။ နင့်ဦးလေးဆိုင်မှာ အဝတ်အစားတွေ လာပို့မယ်တဲ့ ။ လိမ်လိမ်မာ မာနေတဲ့ ။ အမယ်လေးဟဲ့… နင်က အိမ်ပြေးမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ပြောင်း တာကိုများ ဟယ်… ငါက ဘာများ လဲလို့ "
"ဟား… ဟား… ဟား ဘယ်သူက သွားမယ်ပြောလို့ လဲ ငါ တစ်သက်လုံး အဲဒီဆိုင်ကို မသွားဘူး"
"အေးပေါ့… နင်က အဲဒီမှာ လည်း ရန်ဖြစ်ခဲ့တာကိုး"
"တော်စမ်းဟာ… နင် ဆရာကြီးသိပ်လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား။ လူကဖြင့် တက္ကသိုလ်ရောက်မယ် မကြံသေးဘူး။ ငါ့ကို ဆရာလာလုပ်နေတယ်"
"ဘာမှ ဆရာမလုပ်ဘူးနော်။ ဘာမှ ဆရာမလုပ်ဘူး။ နေစိုးက ပြောခိုင်းလို့ ပြောတာ သိပြီလား။ နင့်ကို ငါဘယ်တော့မှ မကြိုက်ဘူး မှတ်ထား"
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ မိုးကာအကျီဇစ်ကို အဆုံးထိ ဆွဲ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီချလိုက်ပါတယ်။
"နင်တကယ်ပြောတာလား၊ ရော့… နင့်ပိုက်ဆံ ပြန်ယူသွား"
"နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအော်လဲ၊ ငါက အကောင်းနဲ့ လည်း ပြောရသေး"
"တော်စမ်းပါဟာ… နင် ငါ့ကိုမုန်းတာ ငါသိသွားပြီ၊ ရတယ်လေ၊ အေးကျော် ဝင်းကိုပြောလိုက်။ ငါ့ကို လွတ်အောင်ရှောင်ဖို့ ကြားလား။ နင်တို့ နှစ် ယောက်လုံး ငါနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ကြ။ ငါကလည်း လူတစ်မျိုးဟာ ကိုယ် စိုက်ထားတဲ့ အပင်က အသီးကို ကိုယ်ပဲခူးချင်တယ်။ ရှင်းလား"
"သူနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ နင်သာ နူးနူးနဲ့ … ဟွန်း"
မချောက ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းစူရင်း မျက်စောင်းပါ ထိုးပါလေရော။ မှန်တာ ပြောရရင် သူ့ အဲဒီလိုဟန်ရေးပြလိုက်ပုံလေးက ဇင်ဇင်ဇော်မြင့်နဲ့ တူလိုက် တာဗျာ။ အသားလေး နည်းနည်းညိုသွားလို့ သာပေါ့။ ချောတာတော့ အမှန် ပဲဗျ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးဟာ ပါးပါးလေး၊ သွားလေးတွေဆိုတာ ဖွေးလွန်း နု လွန်းလို့ ရယ်လိုက် မောလိုက်တဲ့ အခါ ကျွန်တော့်မှာ ငေးရ မှ ုင်ရပါတယ်။ ခက်တာက သူ့ပါးစပ်ပါ။ ဆရာလုပ်လွန်းအားကြီးတယ်။ မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့ လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဩဝါဒခြွေဖို့ က အရင်ပဲ။ ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ချေးလို့ ရ တာကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုသည်းခံနေတာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်

ယောက် ဝါသနာချင်းလည်း မတူဘူး။ စရိုက်လည်း မတူဘူး။ အကြိုက်လည်း မတူဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်လည်း မတူပြန်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ အချေအတင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ပဲ ကျော်စိုးတို့ အုပ်စု ထွက်သွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကိုလန့်တယ်ဆိုတာ။ ကျွန်တော်က မိုးကာအကျီုထဲက တိပ်ခွေတစ်ခွေထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူက ကာဗာကိုကြည့်ပြီး သီချင်းတွေကောင်းရဲ့ လားတဲ့ ်မျိုးဟာ ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ အပင်က အသီးကို ကိုယ်ပဲခူးချင်တယ်။ ရှု။
"ငါမှ နားမထောင်တာ ဘယ်သိမလဲ"
"အေးလေဟယ်... သူတို့ သီချင်းတွေကလည်း ခက်တယ်နော်။ အဖေတို့ ကလည်း မကြိုက်ဘူးဟ၊ ဖွင့်တာနဲ့ အော်တော့တာပဲ။ အိမ်မှာ တောင် မနေချင်တော့ဘူး"
ကျွန်တော် စိတ်တိုနေမှန်းသလို့ လျှောက်ပြောနေတာပါ။ သူတို့ လား အိမ်က ထွက်ရဲမှာ ။ ကျွန်တော်က ဒီကထွက်တာ အခါတစ်သန်းလောက်ရှိပြီ။ ထစ်ခနဲရှိ ဦးလေးဆိုင်ကို သွားနေလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေက မလွယ်ဘူးဗျ။ သူစိတ်ဆိုးပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း ဆူတယ်။ ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီ ဆိုတော့မှ ကျေနပ်တာ။ အဓိကကတော့ သူ့ခြေရာ မနင်းလို့ ပေါ့ဗျာ။
အဖေ့အလုပ်က တေးသီချင်းတွေ ဖြန့်ချိရေးနဲ့ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းပါ။ လုပ်တာတော့ စုံနေအောင် လုပ်ပါတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားတဲ့ ကြော်ငြာကြီးတွေက အစ ကားမှာ ကပ်တဲ့ ပစ္စည်းကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်တွေအထိ ပြီးတော့ ကားမှတ်တိုင်တွေ လမ်းဆုံလမ်းခွက ကြော်ငြာတွေ အဲဒါမျိုးတွေ ကိုယ်စားလှယ်ယူပြီး လုပ်တယ်။ မီဒီယာ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပေါ့ဗျာ။
ပိုက်ဆံရတာ၊ မရတာ အသာထားလို့ ပင်ပန်းတာတော့ ပြောမနေပါနဲ့ တော့ဗျို့။ ကြော်ငြာကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု ရပြီဆိုတာနဲ့ ရုံးတကာရုံး၊ လမ်းတကာလမ်း၊ လူတကာလူ လိုက်တွေ့ရတော့တာပဲ။ ကြော်ငြာပစ္စည်းဆိုတာ အရမ်းကာရောဲ ကောက်ပြီး ကြော်ငြာလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဒီဇိုင်းပုံ ကြည့်ရတယ်။ ကာလာကြည့်ရတယ်။ စာသားတွေကြည့်ရတယ်။ ကွာလတီ ကြည့်ရတယ်။ မီးအလင်းရောင် သုံးမယ်ဆိုရင် လျှပ်စစ်မီးကိစ္စက အစ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် အလင်း အမှောင် နေရာကျအောင် လုပ်ရပြန်တယ်။
"ဇော်ဇော်တို့ လာနေပြီ၊ ဟဲ့... နင်လိုက်ပို့မှာ လား။ မလိုက်ရင် သူတို့ နဲ့ ငါ သွားမှာ နော်"
မချောက ကျွန်တော့်ကို ရာဇသံပေးပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း နဂိုကတည်းက ဇော်ဇော်တို့ ကို ကြည့်လို့ မရဘူး။ ယောက်ျားလေးလုပ်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်း အရောင်တွေတင်ရတာနဲ့ ၊ ကွင်းတွေ ကပ်တွေ ဝတ်ရတာနဲ့ နေပူပူ မိုးရွာရွာ ဂျာကင်ကြီးတွေ ဝတ်လို့ဝတ်၊ ခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်ကြီးတွေ ထက် နှစ်နှစ်ကျော် ကြီးပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပဲ ပြောပြီး ဆက်ဆံကြတယ်။

အရိုးအသေ တန်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်တွေနဲ့ စကားပြော ရတဲ့ အခါ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ကြားရလွန်းတော့ အမြင်ကတ်လာ ရင်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သုံးနှုန်းလာမိတာပါ။
"စောလှချည်လား၊ မိဇာ၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာရဲ့ ထူးဆန်းသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေပြီ မှတ်တယ်"
တွေ့ပြီလား… ခင်ဇာလှိုင်ကို စပြီးနှုတ်ဆက်ကတည်းက လေသံ ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပါလား၊ ပါးစပ်မှာ အမြောက်တပ်ထားတဲ့ ကောင်။ မချောကလည်း ဒီ ကောင်တွေနဲ့ ဆိုရင် ငါးရှဉ့်နဲ့ ရွံ့လိုပဲ။ သိပ်ပလူးချင်တယ်။
"သူ့ကြောင့်ဟဲ့… သိလား၊ ဟွန်း… ငါမလာရင် သေတော့မယ့်အတိုင်း၊ အိမ် က လစ်လာပြန်ပြီလေ… ငါ့မှာ သူ့အထိန်းတော်ကျနေတာပဲ"
အမယ်… မချောက မျက်စောင်းလေးချီပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက် ပြန်တယ်။ ငနဲက ကျွန်တော့်ကို မချိုပြုံးလေးနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပြီး ဘေးနား က စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီခေတ်ချာတိတ်တွေ ဒီလိုပါပဲတဲ့ ။
"ခေတ်ကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီဆိုတာ ငါနားမလည်တော့ဘူး။ ချာတိတ်တွေ ဟာ တကယ်မလွယ်ဘူး။ မင်းကို ငါ့ဆရာနဲ့ ပေးတွေ့ချင်တယ်။ ဟန်မိုးရာ… မင်း လေနေတာတွေ လွင့်သွားမယ်… သိလား"
"အဲဒါတွေ ထားတော့ဟယ်… ငါ မင်္ဂလာဈေးသွားမလို့ အမေက အိုက်မေ ဝက်ခြံပျောက်ဆေး ဝယ်ခိုင်းထားတယ်။ လိုက်ခဲ့ကြ ဟယ်… ငါသွားရမှာ ပျင်းနေလို့ "
မချောက ကြားဝင်လာရင်း သူ့အရေးကိစ္စကို တောင်းဆိုပါတယ်။ စောစော က ကျွန်တော်လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် အခုတော့ မလိုက်ချင်တော့ ဘူး။ သူနဲ့ က ခဏခဏ ဈေးဝယ်လိုက်ဖူးပါတယ်။ သူတို့ အိမ်မှာ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတာဆိုတော့ မင်္ဂလာဈေးတို့ ၊ ယုဇနပလာဇာတို့ ကို အမြဲ သွားနေရတယ်။
"နင်တို့ ပဲ သွားတော့ဟာ… ငါ ဘုရားသွားဦးမယ်"
"နင်ကလည်း ဟာ… "
မချောက မကျေမနပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပါပြီ။ မရဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ ဒီလိုလည်း ဆန့်ကျင်ပြရသေးတာကိုး။
"ပြီးရော… နင်တို့ မလိုက်လည်း နေ၊ ငါ့ဘာသာ သွားမယ်၊ သေခန်းပြတ်ပြီ လို့ သာ သဘောထားလိုက်တော့"
သူက ပြောပြောဆိုဆို ဆတ်ခနဲထပြီး သွားဖို့ ပြင်ပါတယ်။
"နေပါဦး မိဇာ… ငါလိုက်ပို့မယ်။ ကားပါတယ်ဟ… နေစမ်းပါဦး၊ ကော်ဖီ လေးတစ်ငုံလောက် သောက်ပါရစေဦး။ ကမ္ဘာကြီး ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အေးဆေးလုပ်စမ်းပါ။ ပန်းဆိုးတန်းနဲ့ မင်္ဂလာဈေး ပထဝီထဲမှာ အစက်လေး တစ်စက်ပဲ ဝေးတာပါ။ မလောစမ်းပါနဲ့ "
သောက်မြင်ကို ကတ်ပါလေရောဗျာ။ ပါးစပ်က ယားလာတာမို့။
"ဟုတ်တာပေါ့… မင်း ရှေ့နည်းနည်းတိုးပြီး ကြည့်ရင် ရေဝေးကိုတွေ့လိမ့်

မယ်။ အဲဒီပဲ ဝင်လိုက်ပါလား။ ကဲ... ငါသွားပြီဟေ့"
သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ပုတ်ခတ်စကားတွေပြောပြီး ကျန်နေခဲ့မှာ သေချာတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တော်တော်လေးကြီးတဲ့ ဟာတွေ။ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်း တိုက်တုန်း မွေးလာကြတာလား မသိဘူး။

***